

2 i fastan 1 Mos 32:22-31
Västerslättskyrkan 060312

Jakob var mycket rädd denna kväll, som det berättas om i dagens gammaltestamentliga text.

Herren hade talat till Jakob, att återvända till sina hemtrakter, efter att ha levt i landsflykt under 20 år.

Han var rädd för att möta sin broder Esau som han på ett bedrägligt sätt hade lurat två gånger.

Första gången var vid ett tillfälle när Esau hade varit ute på en misslyckad jakttur och kommit hem alldeles utsvulten. Då hade Jakob en gryta full av linssoppa, som luktade så fantastiskt gott. Då passade han på att erbjuda Esau att få äta sig mätt, under det villkoret att han skulle få förstfödsörätten.

Den andra gången var när pappan Isak ville ge Esau av sin välsignelse. Under tiden som Esau var ute för att jaga ett viltbråd till middag för sin pappa, så passade Jakob på att slakta av tamboskapen och anrätta en rätt som hans pappa skulle tycka om, han klädde sig i sin brors kläder och satte killingskinn kring sin hals och på sina händer, så att han skulle likna Esau. Så går han in till sin blinde pappa och ber att få av välsignelsen. När pappan frågade honom vad han hette, så ljög han och sa ”Esau”. Det slutar med att Isak ger Jakob av sin välsignelse.

När sedan Esau kom hem och det blev klart för honom att Jakob hade lurat till sig välsignelsen, så blev han vansinnigt arg. Jakob flydde för sitt liv till sin morbror Laban. Där stannade han i 20 år. Under alla dessa år hade Jakob hunnit få en stor familj och hade blivit en riktig storbonde.

När Jakob och hans familj var på hemväg, så var alltså Jakob otroligt rädd inför mötet med Esau. Skulle Esau hämnas? Han ville blidka sin broder, med stora gåvor som han skickade framför sig med sina tjänare.

Kvällen innan bröderna skulle mötas så kommer Jakob att övernatta vid Jabboks vadställe. Här sker en nattlig uppgörelse med Gud.

Jakob möter en man, som han brottas med.

I Hos 12:4 kan vi läsa:

”Han kämpade med en ängel och segrade, han grät och bad om nåd”.

Det var en botfärdig Jakob vi möter här, som grät och bad om nåd.

Det hade blivit uppenbart för honom att nu stod han inför Herren Gud. Kanske det skulle vara hans enda chans att få sitt liv uppklarat inför Herren.

När Herren ber honom att släppa sig, så svarar Jakob: ”Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig.” Jakob hade fått sin fader Isaks välsignelse, nu ville han också få Guds välsignelse.

Herren frågade honom: ”Vad är ditt namn?” — ”Jakob”, svarade han. Nu när Jakob står inför Herren, så ljuger han inte, som han en gång gjorde inför sin pappa, utan säger som det är ”Jakob är mitt namn”. Det namn som betyder ”bedragare”. Man skulle kunna säga att det är en syndabekännelse från Jakobs sida.

Då sade Herren: ”Ditt namn skall inte längre vara Jakob utan Israel, ty du har kämpat med Gud och människor och segrat.”

Jakob får ett nytt namn, en ny identitet, det gamla är förgånget, något nytt har kommit.

Det är som det står i Jes 43:1:

”Nu säger Herren,
han som har skapat dig, Jakob,
han som har format dig, Israel:
Var inte rädd, jag har friköpt dig,
jag har gett dig ditt namn, du är min”.

Jakob hade kämpat med Gud och människor och vunnit seger, den

seger som vi kan läsa om i 1 Kor 15:57

”Gud vare tack som ger oss segern genom vår herre Jesus Kristus”.

Men när Jakob bad honom: ”Låt mig få veta ditt namn.” då får han inget svar. Så är det i hela gamla testamentet. Guds namn var förborgat. Ingen kunde uttala hans namn. Därför talade man om Gud som ”adonaj”, HERREN.

Guds namn har först i Jesus blivit känt för oss människor.

När Jesus döptes så kom en röst från himlen sade: ”Detta är min älskade son, han är min utvalde.”

Tidigare hade ängeln sagt till Josef: ”du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder.”

Namnet Jesus är den enda vägen in i gemenskap med Gud,

Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans bland människor under himlen finns något annat namn som kan rädda oss.” Apg 4:12

I Filipperbrevet kan vi läsa om Jesus att

”Gud har upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.” Fil 2:9ff

Att Jesus är världens enda hopp, visste den kvinna som vi läser om i dagens evangelium. Hon var enträgen i sina böner till Jesus, även om det tycktes som om Jesus inte skulle höra hennes böner eller bry sig om henne.

Jesus säger om henne: ”Kvinna, din tro är stark.”

Låt oss med henne och Jakob och alla de heliga bekänna vår tro: